

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **AUTO D+B s.r.o.**, se sídlem Hybernská 1009/24, Praha 1, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. listopadu 2011, č.j. ČOI 96346/11/O100/2700/11/Če/Št, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 1. listopadu 2011, č.j. ČOI 96346/11/O100/2700/11/Če/Št, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8.808,- Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce podal včas žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 1. listopadu 2011, č.j. ČOI 96346/11/O100/2700/11/Če/Št, kterým změnila rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Královéhradeckého a Pardubického ze dne 7. 9. 2011, č.j. R 1073/2711, a to ve výroku o vině a ve výroku o uložené sankci. Změna spočívala v přesnější specifikaci skutkové podstaty správního deliktu, který měl žalobce spáchat, výše pokuty byla z částky 250.000,- Kč snížena na 200.000,- Kč. Ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí žalovaná potvrdila.

Protiprávního jednání se žalobce měl dopustit tím, že ačkoliv mu bylo známo ze soudního sporu zahájeného žalobou J. V., že vozidlo Renault Thalia, RZ 3E5 6343, VIN VF1LB2U0539565339 (dále jen také „vozidlo“), je ve stavu nezpůsobilém k provozu na pozemních komunikacích, kdy náklady k odstranění minimálně třinácti konkrétně specifikovaných závažných vad tak, aby vozidlo bylo způsobilé k provozu, by představovaly částku nejméně 68.958,- Kč, vozidlo bez jakýchkoliv oprav a úprav nabídl k dalšímu prodeji, přičemž v kupní smlouvě uzavřené s R. V. dne 4. 3. 2011 porušil zákaz užití nekalých obchodních praktik tím, že:

1. se dopustil jednání podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), tedy užil nepravdivý údaj, a to v rozporu s požadavky odborné péče, když toto jednání bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil (§ 4 odst. 1 téhož zákona) :

- v protokolu je zaškrtnuto airbag s příslušenstvím ANO, přestože ve vozidle airbag řidiče a spolujezdce absentuje
- v protokolu je zaškrtnuto funkce bezpečnostních pásů ANO, přestože je přepínač bezpečnostních pásů předních sedadel nefunkční,
- předmětný vůz byl zařazen do skupiny „A“, přestože reálný stav vozidla vlastnostem automobilů řazených do této skupiny tak, jak jsou popsány v čl. 4 bodu B. Protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla, v žádném případě neodpovídá,

2. se dopustil jednání podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, tedy opomněl uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke ovšem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat, a to v rozporu s požadavky odborné péče, když toto jednání bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil (§ 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele):

- spotřebitelka nebyla informována žádným způsobem o neupevněném a špatně vedeném potrubí pod vozidlem i v motorovém prostoru, když tato vada zakládá nebezpečí vznícení vozidla,
- spotřebitelka nebyla informována, že motor neudrží volnoběžné otáčky a při řazení zhasne nebo si samovolně otáčky motoru přidá,
- spotřebitelka nebyla informována o deformaci volantů, vadném ložisku pravého předního kola, rozlámaném uhlíkovém filtru motoru, uraženém pravém předním úchyty chladiče, který je upevněn elektrikařskou stahovací páskou a hrozí prodření chladiče s únikem chladicí kapaliny,
- spotřebitelka dále nebyla informována o neupevněné hadici nasávaného vzduchu motoru, o přichycení plastového levého a pravého předkolí, jež nejsou originální, nepasují a jsou připevněny elektrikařskými páskami, o neoriginálním předním nárazníku namontovaném bez spodního zadního plastu a o lepeném držáku předního světlometu,

3. svým jednáním naplnil znaky generální klauzule nekalých obchodních praktik ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, tedy jednání účastníka bylo

-3-

v rozporu s požadavky odborné péče a zároveň bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil:

- informace o slevě v čl. 2 bod VII. Protokolu: „*VII. SLEVA: 1.000 Kč, Důvod slevy: přetočený stav km na tachometru, vyměněná přístrojová palubní deska, vůz je po značné havárii, kosmetické vady*“, byla poskytnuta takovým způsobem, že vyvolávala dojem, že důvody, pro které je sleva poskytována, jsou přiměřené výši této slevy, ačkoliv tomu tak nebylo.

Pro porušení § 4 odst. 3 ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a), c) zákona o ochraně spotřebitele a naplnění skutkové podstaty správního deliktu jeho § 24 odst. 1 písm. a) byla žalobci uložena dle § 24 odst. 10 písm. d) citovaného zákona pokuta ve výši 200.000,- Kč a povinnost náhrady paušální částky nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

V žalobě vznesl žalobce několik žalobních námitek.

V první řadě namítl nicotnost napadeného rozhodnutí, a to z toho důvodu, že výroky pod bodem I. a II. napadeného rozhodnutí jsou do značné míry matoucí a vzájemně nesrozumitelné.

Dále uvedl, že již samotné oznámení o zahájení správního řízení podepsané Ing. N. ve funkci ředitele významným způsobem porušilo presumpci neviny. Prvostupňové rozhodnutí ve věci samé tak vydala úřední osoba, u níž lze pochybovat o její nepodjatosti. Podle žalobce je nepřípustné, aby již na samotném počátku správního řízení správní orgán konstatoval vinu před tím, než proběhne řádné dokazování. Ani řízení vedené podjatým správním orgánem nemůže být podkladem pro druhoinstanční rozhodnutí.

V další části žaloby poukázal na to, že tvrzení správního orgánu uvedené ve výroku napadeného rozhodnutí, že „*v Protokolu je zaškrtnuto airbag s příslušenstvím ANO, přestože ve vozidle airbag řidiče a spolujezdce absentuje*“, je nepřesné a vyvolává mylný dojem, že kupující byla informována o tom, že vozidlo má funkční airbag. Žalovaná měla zcela opomenout fakt, že v protokolu je výslovně uvedeno, že funkčnost airbagu s příslušenstvím je nezjištěna. Nikde v kupní smlouvě tedy není uvedena žádná informace, z níž by jakkoliv vyplývala funkčnost airbagu. V situaci, kdy se kupující rozhodla koupit vozidlo i přesto, že byla výslovně upozorněna na skutečnost, že funkčnost airbagu s příslušenstvím je nezjištěna, je zřejmé, že funkčnost či nefunkčnost airbagu pro ni nebyla podstatná pro koupi vozidla. S ohledem na výše uvedené proto nedošlo k porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Žalobce dále namítl, že ani v řízení před správním orgánem prvního stupně, ani v řízení před správním orgánem druhého stupně nebyl proveden důkaz konkrétní

listinou, na jejímž základě by mohly správní orgány činit výše uvedené skutkové závěry. Nelze učinit skutkový závěr, že airbag ve vozidle skutečně nebyl, když k tomuto správní orgány neprovedly v souladu se zákonem žádný konkrétní důkaz. Navíc, odborné otázky se posuzují znaleckým posudkem, avšak žádný znalecký posudek v řízení jako důkaz proveden nebyl.

V obdobném duchu žalobce poukázal na to, že tvrzení správního orgánu o tom, že přepínač bezpečnostních pásů předních sedadel byl v okamžiku prodeje nefunkční, nemá oporu v provedeném dokazování. V řízení nebyl proveden žádný důkaz konkrétní listinou, z níž by mohly správní orgány učinit výše uvedený skutkový závěr. Odborné otázky se posuzují znaleckým posudkem, nicméně žádný znalecký posudek v tomto řízení nebyl proveden jako důkaz.

Co se týče dalšího skutku uvedeného ve výroku napadeného rozhodnutí, a sice že *„předmětný vůz byl zařazen do skupiny „A“, přestože reálný stav vozidla vlastnostem automobilů řazených do této skupiny, tak jak jsou popsány v čl. 4 bodu B. Protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla, v žádném případě neodpovídá“*, sdělil žalobce, že z bodu VII odst. 4 Protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla jasně vyplývá, že vozidlo nebylo zařazeno do skupiny „A+“, ani „A“, když již samotná skutečnost, že v protokole je kupující výslovně upozorňována, že vůz je po značné havárii a také z popisu celkového stavu automobilu uvedeného v protokolu a také ze skutečnosti, že vozidlo je ze sekce levných aut – viz čl. VII odst. 4 písm. C bod a) protokolu – je dostatečně zřejmé, že vozidlo do výše uvedených kategorií „A+“, ani „A“ nespadá. Kupující dobře věděla, že vozidlo je ze sekce levných vozů, toto jí bylo zřejmé již od samého počátku jednání o koupi vozidla, kdy vstoupila do prostor autobazaru. Žalobce proto odmítl akceptovat výše uvedený zjevně nesprávný skutkový závěr správního orgánu. Navíc ve svém odvolání navrhoval výslech R. Š. (pracovníka, který stranu kupující před koupí vozidla poučil o stavu vozidla a vysvětlil jí, v čem spočívají problémy spojené se značnou havárií, a také jí vysvětlil, z jakého důvodu je jí poskytována sleva), správní orgán však na tento důkazní návrh nijak nereflektoval a v rozporu se zákonem znemožnil žalobci procesní obranu a vyvrácení nesprávného skutkového závěru. Předmětné vozidlo spadalo do skupiny „B“, na kterou se vztahuje čl. VII odst. 5 protokolu.

Pokud jde o skutek uvedený pod bodem 2. výroku napadeného rozhodnutí, tj. že žalobce *„opomněl uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke všem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat, a to v rozporu s požadavky odborné péče, když toto jednání bylo způsobilé podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že mohl učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil (§ 4 odst. 1 ZOS)“*, žalobce uvedl, že skutkový závěr správního orgánu o tom, že vozidlo v okamžiku prodeje skutečně mělo vady popisované pod bodem 2., nemá oporu v provedeném dokazování. Rovněž u této žalobní námitky konstatoval, že v řízení nebyl proveden žádný důkaz konkrétní listinou, z níž by mohly správní orgány učinit výše uvedený skutkový závěr. Odborné otázky se navíc posuzují znaleckým posudkem, přičemž žádný znalecký posudek v řízení jako důkaz nebyl proveden.

S právním hodnocením ohledně skutku uvedeného pod bodem 3. výroku napadeného rozhodnutí, tj. že žalobce naplnil znaky generální klauzule nekalých obchodních praktik ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele tím, že čl. 2 bod VII. protokolu obsahuje informaci „VII. SLEVA: 1.000,- Kč, Důvod slevy: přetočený stav km na tachometru, vyměněná přístrojová palubní deska, vůz je po značné havárii, kosmetické vady“, žalobce nesouhlasil, neboť je podle jeho názoru excesivní. Citovaná pasáž protokolu, coby přílohy kupní smlouvy, nenaplnuje znaky generální klauzule nekalých obchodních praktik. Jsou zde pouze konstatovány vady, pro které byla prodávajícím poskytnuta sleva. Zda za tyto vady bude poskytnuta sleva ve výši 1.000,- Kč, nebo vyšší, je nepodstatné, neboť směrodatná je nabízená kupní cena. Dle § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. K tomuto žalobce poznamenal, že kupující nikde ve svých podáních neuvedla, že by ji výše citovaná pasáž protokolu jakkoli podstatně ovlivnila při jejím rozhodování, zda vozidlo koupí či nikoliv.

V další žalobní námitce žalobce namítal, že v souvislosti s dokazováním docházelo ze strany správních orgánů opakovaně k porušení § 51 odst. 1, 2 správního řádu, jakož i § 18 odst. 1 stejného zákona. Žalobce připomněl ústavní zásadu „co není dovoleno, je zakázáno“. Při neexistenci konkrétní zákonné výjimky ze stanoveného postupu nelze postupovat jinak, než stanoví zákon. Ve správním řízení nebyly provedeny žádné důkazy konkrétními listinami, na základě kterých by mohly správní orgány učinit jednotlivé skutkové závěry, z nichž dovozují vinu žalobce. Správní orgány ve svých rozhodnutích sice letmo zmiňují některé listiny, nicméně není nikterak zřejmé, že by tyto listiny byly v řízení řádně provedeny jako důkaz. Způsob, jakým se ve správním řízení provádí důkaz listinou, stanoví také § 53 správního řádu. Dle jeho odst. 6 se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Důkazy ve správním řízení nebyly prováděny v souladu se zákonem, lze-li na straně správních orgánů vůbec hovořit o provádění důkazů, neboť samotné konstatování některých listin v odůvodnění rozhodnutí nelze považovat za provedení důkazu. Ani odkazy správního orgánu na obsah soudního spisu nelze považovat za dostačující. Provedení důkazu odkazem na obsah přílohového spisu není přípustné.

Žalobce dále uvedl, že co se týče odborných otázek, nebyl v řízení proveden žádný konkrétní znalecký posudek splňující zákonné náležitosti stanovené právními předpisy ve smyslu § 56 správního řádu. V řízení žádný znalec ustanoven nebyl. Pokud správní orgán druhého stupně ve svém rozhodnutí letmo zmiňuje posudek obsažený v soudním spise týkajícím se sporu žalobce s J. V., tak tento posudek byl objednan protistranou, jednotlivé nedostatky zde byly zveličovány a posudek nebyl objektivní. Předmětný posudek navíc nelze ve správním řízení použít jako důkaz, neboť tento nesplňuje všechny zákonné náležitosti znaleckého posudku dle § 13 vyhlášky č. 37/1967 Sb. Neobsahuje také potvrzení znalce o tom, že si je vědom trestních následků nepravdivého znaleckého posudku.

Závěrem žalobce konstatoval, že již ve svém odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně namítal, že byl nesprávně poučen o svých procesních právech. Nebyla mu také řádným způsobem a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobce ve svém odvolání doplnil důkazní návrhy mj. o výslech R. Š.. Správní orgán druhého stupně tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl se stručným odůvodněním, že „stav věci je již dostatečně zjištěn na základě spisového materiálu“. Žalobce však považuje navrhovanou svědeckou výpověď za nezbytnou ke zjištění stavu věci ve smyslu § 52 správního řádu. Výpověď je způsobilá zcela zásadním způsobem změnit dosavadní skutkové závěry správního orgánu, nicméně správní orgán přesto znemožnil žalobci plné využití procesní obrany a neprovedl důkaz, který mohl významným způsobem oslabit některé závěry správních orgánů. Tím měla žalovaná porušit § 50 odst. 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, když dostatečně neodůvodnila zamítnutí tohoto důkazního návrhu.

Z důvodu opatrnosti žalobce navrhl, aby krajský soud aplikoval ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”).

Jinak navrhl, aby krajský soud žalované rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, zrušil.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná uvedla, že námitka žalobce týkající se údajné nicotnosti napadeného rozhodnutí je zcela obecná, nekonkrétní a její podstata nepřezkoumatelná. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, v nichž by bylo možno spatřovat vady takového charakteru, že by činily rozhodnutí nezákonným, natož nicotným. Napadené rozhodnutí vychází z platných právních předpisů, jím ukládaná povinnost je uskutečnitelná jak právně tak fakticky, přičemž z výroku jasně a jednoznačně vyplývá, jaké pasáže prvoinstančního rozhodnutí byly vypuštěny a jakým textem byly nahrazeny. Z tohoto textu je potom zřejmé, v jakých konkrétních skutečích je spatřováno protiprávní jednání účastníka řízení, a příslušné závěry správního orgánu jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem odůvodněny. Žalobou napadené rozhodnutí tedy v žádném případě nenaplnuje předpoklady pro to, aby mohlo být prohlášeno za nicotné ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu.

K námitce podjatosti Ing. N. žalovaná uvedla, že z ničeho nevyplývá, že by jmenovaný měl jakýkoliv poměr k věci, účastníku řízení nebo jeho právnímu zástupci, a žalobce žádné skutečnosti, které by tomu nasvědčovaly, neuvedl.

Co se týče tvrzeného porušení zásady presumpce neviny v oznámení o zahájení správního řízení, nepovažuje žalovaná tento argument za důvodný. V oznámení o zahájení správního řízení, které bylo společnosti zasláno orgánem

prvého stupně, je uvedeno: „...*zahajují správní řízení ve věci vydání rozhodnutí o uložení pokuty pro porušení zákazu z § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele v platném znění, kterého se společnost dopustila tím, že...*“ Je pravdou, že pokud by mělo být účastníku řízení zahájení správního řízení sděleno absolutně precizně a nenapadnutelně, měla by být použita spíše formulace „*kterého se společnost měla dopustit tím, že...*“, přesto však z výše citovaného úryvku jistě nelze dovozovat, že správní orgán porušil presumpci neviny a udělal si definitivní závěr o vině již na začátku správního řízení. Již formulace „*ve věci vydání rozhodnutí...*“ nasvědčuje tomu, že správní orgán chtěl pouze specifikovat, z porušení kterého konkrétního ustanovení zákona je žalobce viněn a na základě jakého konkrétního skutku, stejně jako správní orgán správně uvedl skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti zahájení správního řízení v dané věci. Tento postup je zcela v souladu se všemi zásadami jak řízení o správních deliktech, tak řízení trestního, a zaručuje účastníku řízení možnost efektivní obrany, když tento je jasně a srozumitelně seznámen se všemi relevantními skutečnostmi a východisky.

Je-li v Protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla zaškrtnuto „*airbag s příslušenstvím ANO*“ a „*funkčnost NEZJIŠTĚNO*“, není z takto poskytnutých informací v žádném případě zřejmá absence airbagů. Dále při posuzování otázky, zda byly v konkrétním případě naplněny znaky generální klauzule nekalých obchodních praktik, konkrétně znak *způsobivosti* obchodní praktiky podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že *může* učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil, není klíčové zjištění, zda určitá praktika v posuzovaném případě vliv na rozhodnutí spotřebitele skutečně měla, nýbrž zjištění, že tento vliv mít *mohla*.

Konečně v předmětné věci je žalobce napadeným rozhodnutím sankcionován za spáchání správního deliktu podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, tj. za porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik. „Nekalost“ obchodní praktiky uvedené pod 1. bodem výroku napadeného rozhodnutí, která spočívala v užití nepravdivého údaje, je třeba posuzovat též komplexně, tj. je třeba na ni nahlížet zejména jako na užití *souhrnu* nepravdivých údajů (v Protokolu je zaškrtnuto *airbag s příslušenstvím ANO*, přestože ve vozidle airbag řidiče a spolujezdce absentuje; v Protokolu je zaškrtnuto *funkce bezpečnost. pásů ANO*, přestože je přepínač bezpečnostních pásů předních sedadel nefunkční; předmětný vůz byl zařazen do skupiny „A“, přestože reálný stav vozidla vlastnostem automobilů řazených do této skupiny, tak jak jsou popsány v čl. 4 bodu B. Protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla, v žádném případě neodpovídá).

Bylo by v rozporu se smyslem příslušné zákonné úpravy, kdyby v hypotetické kupní smlouvě bylo prodávajícím užito např. 10 nepravdivých údajů, z nichž každý posuzovaný izolovaně by nebyl způsobilý podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, ale ve svém souhrnu by tyto nepravdivé údaje onu způsobivost měly, a správní orgán by nesměl uvedené jednání postihnout pro nezpůsobivost odděleně posuzovaných jednotlivých nepravdivých

údajů podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

Žalovaná se následně vyjádřila k tvrzenému neprovedení důkazu konkrétní listinou. Žalobce má podle ní pravdu potud, že o provedení listinných důkazů nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 správního řádu, ani nebyl sepsán protokol podle jeho § 18 odst. 1. Důkaz listinami však fakticky proveden byl – správní orgány, resp. oprávněné úřední osoby, se seznámily s obsahem příslušných listin, jež jsou součástí spisu vedeného v dané věci (jelikož důkaz nebyl prováděn za přítomnosti účastníka, nebylo postupováno podle § 53 odst. 6 věta druhá správního řádu). Konkrétně se jednalo o žalobu ze dne 19. 1. 2010, sp. zn. 5 C 13/2010, podanou J. V. u Okresního soudu v Pardubicích, ve které jmenovaný odkazuje na závěry znaleckého posudku, kterým byla mj. zjištěna absence airbagu řidiče a spolujezdce. Dalším listinným důkazem je faktura č. 211320669 ze dne 14. 3. 2011 vystavená dodavatelem FRANCE CAR, s.r.o. a adresovaná odběratelce R. V., ve které je konstatováno: *„Kompletní systém airbagů ponechán bez opravy (všechny pyrotechnické části po odpálení), kontrolka airbagů vyřazena z provozu úmyslně – poškozen přístrojový štít...“*.

Pokud jde o žalobcem namítanou skutečnost, že v řízení nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem, žalovaná uvedla, že v souladu se zásadou hospodárnosti postupoval správní orgán v řízení tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a aby dotčené osoby co možná nejméně zatěžoval (§ 6 odst. 2 správního řádu). Jelikož byl stav předmětného automobilu komplexně posouzen již prostřednictvím znaleckého posudku, který nechal vypracovat J. V., bylo ve správním řízení klíčové pouze zjištění, zda se na stavu vozidla od doby vypracování znaleckého posudku něco změnilo, či zda do vozidla nebylo vůbec zasahováno. Kontrolním protokolem ze dne 26. 5. 2011 je jasně prokázáno, že na vozidle nebyly po celou dobu jeho vlastnictví žalobcem provedeny žádné opravy či úpravy: *„Do kontrolního protokolu jednatel firmy pan K. prohlásil, že na vozidle v době trvání vlastnictví firmou AUTO D+B s.r.o. (to je od 27. 3. 2009 do 4. 3. 2011, kdy došlo k prodeji vozidla stěžovatelce) nebyly ze strany firmy AUTO D+B s.r.o. činy žádné zásahy, úpravy a ani opravy na předmětném vozidle“*. Správní orgán měl na základě právě uvedeného za prokázané, že stav vozidla, tak jak je popsán ve výše zmíněném znaleckém posudku, resp. v žalobě podané proti žalobci J. V., byl stejný i v době jeho prodeje spotřebitelce R. V..

Žalovaná dále konstatovala, že v průběhu celého správního řízení nebyla tvrzení správních orgánů o tom, že vozidlo vykazuje vady vyjmenované v napadeném rozhodnutí, žalobcem nijak rozporována. Jediná námitka, která se týkala problematiky dokazování, byla uplatněna v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a jejím obsahem byla stížnost na to, že správní orgán neprovedl dokazování v rámci ústního jednání. S touto námitkou se žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně vypořádala. Ze žalobcem podaného odvolání bylo přitom zřejmé,

že o vadách automobilu ví a skutková zjištění učiněná správním orgánem nijak nenapadal.

Žalovaná dále v reakci na jednu ze žalobních námitek poukázala na listinný důkaz – žalobu ze dne 19. 1. 2010, sp. zn. 5 C 13/2010, podanou panem J. V. u Okresního soudu v Pardubicích, ve které J.V. odkazuje na závěry znaleckého posudku, z něhož mj. vyplývá, že přepínač bezpečnostních pásů předních sedadel předmětného vozidla je nefunkční.

Dále uvedla, že z čl. 4 (ani z jiného článku) Protokolu v žádném případě nevyplývá, že vozidlo nebylo zařazeno do skupiny A. Žalobce argumentuje tvrzením, že předmětný automobil byl ze sekce levných aut – tato skutečnost však nikde v kupní smlouvě uvedena není. Předmětný vůz, vycházející z údajů uvedených ve smlouvě, nesplňuje podmínky pro zařazení ani do skupiny B, ani skupiny C ani D (čl. 4 Protokolu). Smlouva přitom neobsahuje ani zvláštní ustanovení, které by výslovně stanovilo, do jaké skupiny konkrétní prodáváný vůz patří, a které by tak vylučovalo obecná pravidla pro rozčlenění vozů do jednotlivých skupin stanovená v čl. 4 Protokolu. Z čl. 8 Protokolu proto jasně vyplývá, že automobil je řazen do skupiny A, přičemž reálný stav vozidla vlastností automobilů, řazených podle smlouvy do této skupiny, v žádném případě neodpovídá. Zde tedy prodávající prokazatelně uvedl nepravdivé informace zásadního charakteru. Pokud jde o žalobcem navrhovaný výsledek R. Š., pak žalovaná tomuto návrhu skutečně nevyhověla s odůvodněním, že stav věci je již dostatečně zjištěn na základě spisového materiálu. Pro zjištění relevantního skutkového stavu jsou v daném případě rozhodující údaje uvedené v kupní smlouvě, přičemž na obsahu této listiny nemůže žádná svědecká výpověď ničeho změnit.

Pokud jde o skutek uvedený pod bodem 2. výroku napadeného rozhodnutí, resp. žalobní námitku k němu směřující, žalovaná konstatovala, že příslušné skutkové závěry jsou opřeny o důkaz – žalobu ze dne 19. 1. 2010, sp. zn. 5 C 13/2010, podanou J. V. u Okresního soudu v Pardubicích, ve které jmenovaný odkazuje na závěry znaleckého posudku.

Co se týče skutku uvedeného pod bodem 3. výroku napadeného rozhodnutí, žalovaná s žalobní argumentací nesouhlasila. Z příslušné části Protokolu je zřejmé, že sleva ve výši 1.000,- Kč není přiměřená vadám, které byly u vozidla zjištěny. Oprava vad, jež vozidlo vykazovalo, by si vyžádala náklady ve výši min. 68.958,- Kč (blíže viz napadené rozhodnutí), přičemž po odečtení této částky od kupní ceny vozu by o výsledné cifře (59.042,- Kč) teprve mohlo být uvažováno jako o tržní ceně předmětného vozidla Renault Thalia, reflektující jeho skutečný stav a nutnost rozsáhlých zásahů automechanika. Při způsobu, jakým je poskytnuta informace o slevě, jejíž výše je v relaci k cenám vozidel spíše symbolická, spotřebitelka oprávněně musela nabýt dojmu, že si kupuje vozidlo zcela jiné (lepší) kvality, než jak tomu bylo ve skutečnosti. Informace o „značné havárii“ mohla být v dané souvislosti vykládána tak, že vozidlo bylo před jeho nabídnutím k prodeji uvedeno v zásadních

ohledech do stavu způsobilého k provozu, vyžadujícího, pokud vůbec nějaké, pouze minimální zásahy. Formulace „vozidlo je po značné havárii“ sama o sobě nevypovídá nic o jeho stavu v době prodeje, nevypovídá nic o konkrétních vadách, jež vůz vykazuje, stejně tak jako z ní není patrné, do jaké míry a zda vůbec bylo vozidlo po „značné havárii“ uváděno do provozu schopného stavu. Holou informací o značné havárii spojenou se slevou ve výši 1.000,- Kč tak lze zcela oprávněně označit za klamavou.

Argumentuje-li žalobce dále tím, že spotřebitelka nikde ve svých podáních neuvedla, že by jí citovaná pasáž Protokolu jakkoli podstatně ovlivnila při jejím rozhodování, zda vozidlo koupí či nikoli, je třeba považovat tato tvrzení za irelevantní. Za prvé, správní orgán zkoumal při posuzování případu způsobilost obchodní praktiky podstatně ovlivnit rozhodování spotřebitele tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil (§ 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele). Podstatné tedy není to, zda určitá praktika spotřebitelku skutečně ovlivnila, nýbrž to, zda k tomu byla způsobilá, což nepochybně byla a správní orgán tento svůj závěr přezkoumatelně odůvodnil. Za druhé, předmětná informace je koncipována tak, že jejím účelem je sice formálně poskytnout spotřebiteli informaci o tom, že „vůz je po značné havárii“, avšak zároveň v takových souvislostech („značná havárie“ je spolu s ostatními nevýhodami vozu „oceněna“ symbolickou slevou 1.000,- Kč), že spotřebitel této informaci nebude přikládat zvláštní váhu. Velmi zjednodušeně řečeno, předmětná informace spotřebitele podstatně ovlivní tím způsobem, že v nejvyšší možné míře eliminuje vliv údaje o značné havárii na jeho rozhodnutí o koupi vozu, když spotřebitel tomuto údaji pravděpodobně přisoudí jiný význam (např. vozidlo bylo po havárii opraveno), než jaký má ve skutečnosti (vozidlo není způsobilé provozu).

Pokud jde o otázku provedení listinných důkazů v řízení před správními orgány, sdělila žalovaná, že § 53 odst. 6 správního řádu stanoví způsob provádění důkazu listinou jen pro ty případy, kdy se tak děje za přítomnosti účastníků řízení, popř. dalších osob. Za nepřítomnosti těchto osob se důkaz listinou provede tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s jejím obsahem. Tento postup byl správním orgánem dodržen, přičemž z rozhodnutí orgánů obou stupňů je zřejmé, že oprávněné úřední osoby obsah příslušných listin znaly. Tyto listiny jsou navíc součástí spisu vedeného v dané věci, úvahy správního orgánu a skutečnosti, z nichž vyvozoval příslušné závěry, jsou tudíž v plném rozsahu přezkoumatelné.

K námitce žalobce, že byl nesprávně poučen o svých procesních právech a že mu také nebyla řádným způsobem a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, žalovaná uvedla, že s touto námitkou se již vypořádala v napadeném rozhodnutí pod body 13. a 14., přičemž ji shledala nedůvodnou.

K navrhovanému důkazu výsledkem svědka ještě dodala, že jeho provedení za situace, kdy byl skutkový stav prokázán na základě spisového materiálu,

v žádném případě povinné nebylo. Navrhovaná svědecká výpověď nebyla způsobilá jakkoli změnit obsah příslušných listin, jenž byl pro posouzení celého případu klíčový. Připomněla, že jednou ze základních zásad správního řízení je zásada písemnost zakotvená v § 49 odst. 1 správního řádu. V daném případě zákon nařízení ústního jednání neukládá a správní orgán to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků za nezbytné nepovažoval. Všechny podklady potřebné pro vydání správního rozhodnutí jsou v souladu s § 3 správního řádu obsaženy ve spise vedeném v dané věci.

Proto navrhla, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce, duplika žalované

V replice k vyjádření žalované k žalobě žalobce zdůraznil, že z jeho obsahu vyplývá, že listinné důkazy nebyly ve správním řízení provedeny v souladu se zákonem, což považoval za tak zásadní procesní vadu, že je sama o sobě dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Ze způsobu podpisu daného vyjádření žalované k žalobě navíc dle žalobce není zřejmé, kdo je za žalovanou podepsal a zda je k tomu oprávněn.

Žalovaná reagovala duplikou, v níž oponovala žalobci svým názorem, že dle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací orgán k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost (což byl daný případ), nepřihlíží. Dotčené vyjádření žalované k žalobě podepsal zástupce ústředního ředitele České obchodní inspekce Ing. J. P., ředitel Kanceláře úřadu, jehož oprávnění je žalovaná v případě potřeby připravena předložit.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaná pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byla ve výzvě předsedy senátu řádně poučena. O věci krajský soud usoudil následovně.

Předně krajský soud uvádí, že ani žalobou napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neshledal nepřezkoumatelnými jako celek a to ať už z důvodu nesrozumitelnosti či pro nedostatek důvodů. Správní orgány reagovaly na všechny podstatné aspekty projednávané věci a všechny právně relevantní námitky žalobce, které ve správním řízení vznesl, způsobem, který nepřezkoumatelnost napadených správních rozhodnutí jako celku vylučuje.

Krajský soud tak činí v návaznosti na námitku žalobce, který z důvodu „vzájemné nesrozumitelnosti“ výroků I. a II. napadeného rozhodnutí považoval toto za nicotné. Podrobnější odůvodnění tohoto svého názoru však v žalobě neposkytl. Dle § 77 odst. 2 správního řádu je nicotné rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Z žalobcem velmi obecně formulované žalobní námitky lze dovodit, že důvod nicotnosti napadeného rozhodnutí spatřoval v prvním z uvedených zákonných důvodů, tedy v tom, že je toto rozhodnutí vnitřně rozporným. Pochybení takové intenzity, která by způsobila nicotnost předmětného rozhodnutí, však krajský soud neshledal. Žalovaná postupovala při svém rozhodování v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když ve výroku I. část napadeného rozhodnutí prvoinstančního orgánu změnila. Výrokem II. ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Dle krajského soudu způsob, jakým tak žalovaná učinila, není ani matoucím, ani nezpůsobuje vnitřní rozpornost těchto výroků rozhodnutí. O jeho nicotnosti tak nemůže být řeč.

Krajský soud nemohl dále přisvědčit námitce žalobce, že s ohledem na formulaci oznámení o zahájení řízení ze dne 21. 7. 2011, došlo k porušení presumpce jeho neviny a že v prvním stupni rozhodovala ve věci podjatá úřední osoba. Přestože by bezpochyby krajský soud považoval za vhodnější, kdyby správní orgán při oznámení zahájení řízení o správním deliktu namísto formulace „se společnost dopustila“ použil například formulaci „se společnost měla dopustit“, je z obsahu tohoto oznámení zřejmé, že je jím toliko zahájeno správní řízení, že ve věci teprve bude prováděno důkazní řízení a že tedy o výsledku tohoto správního řízení není dosud rozhodnuto. Tato skutečnost nezpůsobuje ani porušení zásady presumpce neviny, ani nezpůsobuje důvodný předpoklad, že úřední osoba pod takovým oznámením podepsaná má s ohledem na svůj poměr k věci, účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž nelze pochybovat o její nepodjatosti ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu. Ostatně pokud žalobce měl pochybnosti o podjatosti úřední osoby, mohl postupovat způsobem stanoveným v § 14 odst. 2 správního řádu, což neučinil.

Zbývající žalobní námitky mají v zásadě shodnou podstatu. Žalobce vytýká správním orgánům, že nedostatečně zjistily skutkový stav věci, že určité důkazy neprovedly způsobem, který předpokládá zákon, jiné navrhané důkazy pak neprovedly vůbec, protože to dle jejich názoru bylo nadbytečné. Uvedené podstatě těchto žalobních námitek krajský soud za pravdu dát musel a to hned z několika důvodů.

Není jistě pochyb o tom, že pro posouzení, zda žalobce spáchal správní delikt, který mu správní orgány kladou za vinu, je relevantní zjištění, v jakém stavu se vozidlo nacházelo v době jeho prodeje R. V. a v jakém rozsahu byla jmenovaná coby kupující informována ze strany žalobce coby prodávajícího o stavu převáděného vozidla.

Pokud jde o zjišťování skutkového stavu týkajícího se prvé z nastolených otázek, vycházela žalovaná zejména ze znaleckého posudku, který si nechal vypracovat J. V. v souvislosti se svou žalobou proti žalobci vedenou u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 5 C 13/2010-59. Uvedený znalecký posudek (blíže neidentifikovaný) však není ve správním spise vůbec založen! Ve správním spise se nachází pouze fotokopie části shora uvedené žaloby J. V. (čl. 21 správního spisu). Ta ve svém bodě IV. obsahuje zmínku o existenci tohoto znaleckého posudku a následný výčet technických vad, kterými měl tento vůz dle znaleckého posudku trpět. Tento výčet vad byl prakticky doslovně využit při formulaci skutkové podstaty správního deliktu (viz bod 2. výroku rozhodnutí žalované). Nelze tedy vůbec zjistit, zda správní orgány měly originál tohoto znaleckého posudku k dispozici. Z obsahu správního spisu ale spíše plyne, že nikoliv, že při popisu technických vad vozidla skutečně vycházely pouze z obsahu zmíněné žaloby J. V.. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom jasné, že žádný jiný důkaz ohledně technického stavu vozidla za relevantní nepovažovaly, vždy se odkazovaly zejména na tento znalecký posudek.

Takový postup považuje krajský soud za naprosto nepřijatelný. Jeden ze stěžejních důkazů – znalecký posudek, o který správní orgány opírají své závěry o technickém stavu vozidla, není ve správním spise vůbec založen. Jeho existenci dovozují správní orgány toliko z tvrzení J. V. obsaženého v jeho civilní žalobě. Tedy z tvrzení osoby, která nemá v deliktním řízení žádné procesní postavení a která si nechala tento znalecký posudek vypracovat za účelem uplatnění svého soukromoprávního nároku vůči žalobci. Totéž lze konstatovat rovněž o obsahu tohoto znaleckého posudku. Přitom rozhodně nelze vycházet z předpokladu, že všechna tvrzení žalobce obsažená v žalobě musí být nutně pravdivá.

Jinými slovy, není vůbec spolehlivě prokázáno, zda tento znalecký posudek vůbec existuje, jaký je jeho obsah, zda splňuje zákonem stanovené požadavky apod. Jak už krajský soud uvedl, pro prokázání uvedených skutečností postačovala správním orgánům pouze neověřená fotokopie části žaloby J. V. vůči žalobci (která jako listinný důkaz navíc nebyla provedena způsobem dle § 53 odst. 6 správního řádu – k tomu viz níže). Pro ověření technického stavu dotčeného vozidla pak ještě prohlášení jednatele žalobce zachycené v protokole ze dne 26. 5. 2011, č.j.PA/99/27/185/11/05/26/1, že předmětné vozidlo po prodeji J.V., resp. jeho vrácení žalobci, nebylo nijak opravováno či upravováno. Žádné další důkazy správní orgány v tomto směru neprováděly.

Rovněž ohledně druhé ze shora nastolených otázek, tedy v jakém rozsahu byla R. V. coby kupující informována ze strany žalobce coby prodávajícího o stavu převáděného vozidla, neprovedly správní orgány dokazování v takovém rozsahu, aby skutkový stav byl zjištěn opravdu spolehlivě a úplně. Vycházely totiž pouze z jediného důkazu a to Protokolu o zkušební jízdě a předání vozidla ze dne 4. 3. 2011, který tvořil přílohu č. 1 ke kupní smlouvě z téhož dne mezi žalobcem a R.V., jejímž předmětem bylo právě dotčené vozidlo.

Krajský soud rozhodně nemůže souhlasit se závěry žalované, že jenom z obsahu tohoto protokolu podepsaného jak zástupcem žalobce, tak paní R. V., lze spolehlivě dojít k závěrům, které žalovaná učinila v bodě 1. výroku napadeného rozhodnutí. Tedy že jenom a pouze na základě tohoto protokolu lze postavit najisto, jakým způsobem byla R.V. informována ze strany žalobce o stavu prodávaného vozidla. Zvláště za situace, kdy žalobce upozorňoval na to, že závěry, které o tom správní orgány učinily, oporu v obsahu protokolu (majícího dle krajského soudu navíc evidentně podobu formuláře, který je s největší pravděpodobností vyplňován standartně jako příloha většiny kupních smluv uzavíraných žalobcem a který neumožňuje dostatečně zohlednit případy výjimečné, jako v daném případě) nemají a k prokázání rozsahu poučení žalobkyně o technickém stavu vozidla navrhoval vyslechnout jako svědka předávacího technika autobazaru R. Š., který měl u předávání vozidla kupující asistovat. S ohledem na shora uvedené považuje naopak krajský soud provedení takového důkazu za nezbytné. Krajskému soudu není rovněž zřejmé, z jakého důvodu nebyla coby svědek vyslechnuta k této otázce R.V.á, neboť rovněž její výslech se pro objasnění toho zda a případně jaký správní delikt žalobce spáchal, přímo nabízí.

Uvedené vady řízení shledává krajský soud natolik zásadními, že samy o sobě představují důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí s odkazem na ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrácení věci žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je totiž v rozporu se spisy a nemá v nich oporu. Současně došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

Krajský soud v návaznosti na uvedený závěr zdůrazňuje, že je nezbytné, aby veškeré podklady, o něž správní orgán opírá svoje rozhodnutí, byly trvalou a nezaměnitelnou součástí správního spisu. Považuje za vhodné rovněž připomenout, že není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen, odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře své skutkové závěry a které opomene.

Žalobci lze přisvědčit také ohledně jeho námitky, že správní orgány neprovedly v daném řízení důkaz listinami způsobem, který předvídá § 53 odst. 6 správního řádu, což je zřejmé z obsahu správního spisu. Tento nedostatek by krajský soud byl ochoten tolerovat za situace, kdy by neměl vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy zejména při absenci jiných procesních pochybení. To ale nelze říci o

projednávané věci, kdy toto méně závažné procesní pochybení doplňuje shora uvedené zásadní vady řízení.

V dalším řízení budou mít správní orgány dostatečný prostor k nápravě všech shora vytknutých vad. Především doplní dokazování za účelem zjištění stavu věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti. Založí do správního spisu všechny listiny, které považují za důkaz a důkaz listinou provedou v souladu s požadavky správního řádu. Zváží, zda ve věci je možno jako důkaz použít znalecký posudek vypracovaný pro civilní soudní řízení, které vedl J. V. proti žalobci, případně zda nebude nutné (a bude-li to fakticky možné) za účelem zjištění technického stavu vozidla zadat vypracování znaleckého posudku ve správním řízení. Ohledně způsobu a rozsahu, jakým byla kupující R. V. informována o stavu převáděného vozidla, pak jako svědky vyslechnou shora jmenovanou a zaměstnance autobazaru R. Š.. Uvedené náměty na doplnění dokazování jsou pochopitelně demonstrativní, v průběhu dokazování se může objevit potřeba provedení také jiných důkazů a to i v závislosti na návrzích žalobce. Bude na uvážení žalované, zda vady řízení odstraní sama v rámci odvolacího řízení, či zda zruší rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc vrátí k doplnění dokazování jemu.

Krajský soud ještě doplňuje, že s ohledem na shora nastíněnou potřebu poměrně rozsáhlého doplnění důkazního řízení se nevyjadřoval k dalším žalobním námitkám směřujícím právě k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, chybnému provedení důkazů a jejich hodnocení, neboť by to bylo v tento okamžik předčasné.

Za situace, kdy krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení, se stal bezpředmětným také návrh na moderaci trestu. Přesto krajský soud považuje za vhodné připomenout, že smyslem a účelem moderace není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č.j. 7 As 22/2012-23; dostupný na www.nssoud.cz).

Pro úplnost krajský soud dodává, že právním názorem, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (viz § 35 odst. 2 s.ř.s.) za úkony právní pomoci po tu dobu soudního řízení, kdy žalobce zastupoval. Ze soudního spisu je zřejmé, že

zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 2. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhl. č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 3 písm.f/ ve spojení s § 7 cit. vyhlášky). Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,-- Kč a jako plátce DPH na povýšení náhrady o DPH ve výši 21 % (§ 23a/ zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Proto krajský soud závázal žalovanou povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení uhradit.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. listopadu 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu